Lieta Nr. 11181214310

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Daugavpilī, 2018. gada 13. jūnijā

Daugavpils tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis J. Kokins
piedaloties prokuroram A. Sitnikam
un aizstāvei I. Beļai
atklātā tiesas sēdē izskatīja (*in absentia*) krimināllietu, kurā /pers. B/, personas kods /personas kods/, apsūdzēts noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 262. panta otrajā daļā,

Aprakstošā daļa

/pers. B/ vadīja transportlīdzekli bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, atrodoties narkotisko vielu ietekmē.

Proti, 2010. gada 25. oktobrī ap plkst. 13.55 /pers. B/, bez noteiktā kārtībā iegūtām transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, atrodoties narkotisko vielu ietekmē, vadīja automašīnu „VW-POLO", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/ Daugavpilī pa Arhitektu ielu, pārkāpjot Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 39.2.punktu kas aizliedz transportlīdzekļa vadītājam vadīt transportlīdzekli narkotisko, psihotropo, toksisko, citu apreibinošu vielu vai arī reakcijas ātrumu un uzmanību samazinošu medikamentu iespaidā; un pārkāpjot norādīto noteikumu 39.4 punktu, kas aizliedz transportlīdzekļa vadītājam vadīt transportlīdzekli, ja nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību. Saskaņā ar ķīmiski toksikoloģiskās izmeklēšanas rezultātiem /pers. B/ asinīs atrasti hašiša (marihuānas) kanabinoīdi, metamfetamīna „zīmes".

Tas ir, /pers. B/ izdarīja kriminālpārkāpumu, kas paredzēts Krimināllikuma 262. panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013. gada 31. martam).

Motīvu daļa

2011. gada 18. februārī krimināllieta Nr. 11181214310 /pers. B/ apsūdzībā tika saņemta iztiesāšanai Daugavpils tiesā.

Uz 2011. gada 3. oktobra tiesas sēdi apsūdzētais neattaisnoti neieradās, sakarā ar ko, ar Daugavpils tiesas 2011. gada 3. oktobra lēmumu /pers. B/ tika grozīts drošības līdzeklis no uzturēšanās noteiktā vietā un aizlieguma izbraukt no valsts uz apcietinājumu, izsludinot apsūdzētā meklēšanu, apturot kriminālprocesu (lietas 87.-88. lapa).

Apsūdzētā/pers. B/ meklēšanu veica Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Daugavpils iecirknis ierosinot meklēšanas lietu Nr. 218003611 (lietas 97. lapa).

2015. gada 4. decembrī Vienotajā migrācijas informācijas sistēmā (VMIS), tika konstatēts, ka 2014. gada 6. martā /pers. B/ ir reģistrējis laulību Lielbritānijā (lietas 116. lapa). Sakarā ar ko, Daugavpils tiesa 2015. gada 18. decembrī, vērsās Ģenerālprokuratūrā ar ierosinājumu par /pers. B/ izsludināšanu starptautiskajā meklēšanā, izdošanas nolūkā (lietas 122. lapa).

2016. gada 4. janvārī Daugavpils tiesā saņemts Ģenerālprokuratūras atteikums izsludināt /pers. B/ starptautisko meklēšanu izdošanas nolūkā, sakarā ar to, ka inkriminētā noziedzīgā nodarījuma smagums un raksturs ir nesamērojams ar izdošanas izdevumiem (lietas 124. lapa).

2016. gada 22. janvārī no Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Daugavpils iecirkņa tika saņemta informācija par to, ka meklējamā apsūdzētā /pers. B/ atrašanās vieta nav zināma (lietas 128. lapa).

Kriminālprocesa likuma 465. panta pirmās daļas 1.punkts nosaka, ka krimināllietu tiesa var iztiesāt apsūdzētā prombūtnē *(in absentia)*, ja apsūdzētā atrašanās vieta nav zināma, un tas norādīts informācijā par meklēšanas rezultātiem.

Kriminālprocesa likuma 480. panta trešā daļa nosaka, ka tiesnesis atjauno iztiesāšanu, lēmumu uzrakstot rezolūcijas veidā, ja ir saņēmis informāciju par to, ka apsūdzētā atrašanās vieta nav zināma.

Ar Daugavpils tiesas tiesneša 2016. gada 1. febrūara lēmumu rezolūcijas veidā, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 465. panta pirmās daļas 1. punktu, 480. panta trešo daļu, tika atjaunota iztiesāšana, nosakot lietas iztiesāšanu bez apsūdzētā /pers. B/ klātbūtnes *(in absentia),* jo viņa atrašanās vieta nav zināma un tas ir norādīts informācijā par meklēšanas rezultātiem (lietas 128. lapa).

Par lietas iztiesāšanas vietu un laiku apsūdzētais /pers. B/ tika informēts likumā noteiktā kārtībā, nosūtot tiesas pavēstes uz viņa deklarēto dzīves vietu.

Uz tiesas sēdēm apsūdzētais /pers. B/ neieradās, par neierašanās iemesliem tiesu neinformēja un tiesas sēdi atlikt nelūdza.

Izskatot lietu pēc būtības, tiesa atzīst, ka /pers. B/ vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts krimināllikuma 262. panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013. gada 31. martam), ir pilnībā pierādīta ar tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem un zemāk norādītiem pierādījumiem, kuri novērš saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu inkriminētajā noziegumā.

Liecinieks/pers. D/ tiesā liecināja, ka 2010. gadā oktobrī viņš strādāja Latgales reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas biroja Organizētās noziedzības un noziegumu ekonomikas jomā apkarošanas nodaļā par inspektoru. /pers. B/ viņam bija zināms, sakarā ar dienesta pienākumu pildīšanu, kā persona ar tieksmi izdarīt dažādus likumpārkāpumus (zādzības).

2010. gada 25. oktobrī, viņš, kopā ar citiem policijas darbiniekiem, pildot dienesta pienākumus, un sakarā ar iespējamo nelikumīgu narkotisko vielu apriti, novēroja /pers. E/ viņa dzīves vietā, pie mājas /adrese/. Dienas pēcpusdienā, labas redzamības apstākļos, viņš redzēja, ka minētās mājas pagalmā iebrauca automašīna "VW POLO", kuru vadīja /pers. B/. Apstājies un atstājis minēto automašīnu, viņš (/pers. B/) piegāja pie /pers. E/, kurš sēdēja automašīnā "Citroen", un apsēdās pie šīs automašīnas stūres. Kopā ar viņiem vēl bija arī trešā persona. Šajā brīdī viņš (/uzvārds/), kopā ar citiem policijas darbiniekiem, visus trīs viršiešus aizturēja, jo bija informācija, ka /pers. E/, iespējams, var būt saistīts ar nelikumīgu narkotisko vielu apriti.

Ņemot vērā to, ka aizturēšanas brīdī kopā ar aizdomās turamo par narkotisko vielu nelikumīgu apriti /pers. E/, bija arī /pers. B/ un vēl viena persona, pamatoti varēja uzskatīt, ka arī viņi ir iesaistīti narkotisko vielu nelikumīgā apritē, kā arī lietojuši narkotikas. Tāpēc /pers. B/ tika aizturēts kriminālprocesa ietvaros, un ar viņu veiktas izmeklēšanas darbības. Tāpēc tanī pašā dienā /pers. B/ bija aizvests uz medicīnisko pārbaudi narkotisko,

psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai.

Analoģiskas liecības tiesā sniedza arī liecinieks, policijas darbinieks Žanis Smikersts, kurš arī apliecināja, ka /pers. B/ pirms aizturēšanas vadīja automašīnu "VW POLO".

Liecinieks/pers. H/ tiesā liecināja, ka 2010. gada 25. oktobrī viņš, kā pasažieris, pārvietojās pa Daugavpils pilsētas ielām ar automašīnu "VW POLO", kuru vadīja /pers. B/. Daugavpils pilsētas mikrorajonā Ķīmiķu rajons viņu un /pers. B/ aizturēja policijas darbinieki. Pēc tam viņi tika nogādāti uz ekspertīzi pie narkologa.

Analoģiskas liecības seko arī no /pers. H/ liecībām, kuras viņš sniedza pirmstiesas izmeklēšanā, un kuras tika pārbaudītas Kriminālprocesa likuma 501. panta 2. punkta kārtībā (lietas 11. lapa).

Liecinieks/pers. J/ liecināja, ka viņš ir sertificēts ārsts ar tiesībām veikt alkohola, narkotisko vielu un psihotropo vielu ietekmes pārbaudi personai, sastādot attiecīgu medicīniskās pārbaudes protokolu. Pildot savus dienesta pienākumus, viņš 2010. gada 25. oktobrī, veica /pers. B/ pārbaudi, saskaņā ar attiecīgu norīkojumu, kuru iesniedza policijas darbinieks. Pašu personu nogādāja policijas darbinieki. Uz personu viņš personīgi sastādīja attiecīgu protokolu. Visas darbības tika veiktas saskaņā ar normatīvām prasībām, stingri tās ievērojot. Sākotnēji tika veikta personas medicīniskā pārbaude, tas ir, tika noskaidrots attiecīgu vielu lietošanas fakts pēc pārbaudāmā transportlīdzekļa vadītāja vārdiem, konstatēts personas ārējais izskats. Tad tika paņemti attiecīgie bioloģiskie materiāli - asins, urīna paraugi, kuri tika nosūtīti uz Rīgu uz laboratoriju. Viņš (/uzvārds/) neatceras, lai /pers. B/ izvairītos, pretotos, kādi citādi pretdarbotos medicīniskai pārbaudei, vai arī sūdzētos par pārbaudes gaitu, veiktajām darbībām un pārbaudes rezultātiem. Saņemot no Rīgas ķīmiski toksilogiskās izmeklēšanas rezultātus, viņš aizpildīja protokolu uz /pers. B/, sniedzot attiecīgu atzinumu, kuru pilnīgi uztur. Tas ir, /pers. B/ tika konstatēta narkotisko vielu ietekme. Šajā konkrētajā gadījumā ir ņemtas vērā tikai asinīs esošās vielas, bet urīnā nav. Tas ir izdarīts attiecīgi metodoloģiskām prasībām, ka asins analīzes rezultāti ir noteicošie, veicot medicīnisko pārbaudi.

Aizpildītajā 2010. gada 25. oktobra Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr. 137, šā protokola 7. punktā, viņš ir pieļāvis pārrakstīšanās kļūdu, ierakstot ne viņa (Stores) vārdu, bet paša apsekojamā /pers. B/ vārdu, bet tas nepadara pašu protokolu par nederīgu.

Liecinieks, ārsts narkologs /pers. K/ liecināja, ka 2010. gadā viņš bija narkoloģijas nodaļas vadītājs, /pers. J/ – nodaļas ārsts, kuram uz 2010. gada 25. oktobri bija sertifikāts un tiesības vienpersoniski veikt personu medicīnisko apsekošanu. Savukārt atzinumus viņi pārsvarā pieņēma kopā. No 2010. gada 25. oktobra Medicīniskās pārbaudes protokola Nr. 137 slēdziena izriet, ka /pers. B/ uz apsekošanas brīdi atradās narkotisko vielu ietekmē. Tādā veidā, /pers. B/ stāvoklis pēc medicīniskām indikācijām, nepieļāva transportlīdzekļa vadīšanu. Viņš pilnīgi uztur /pers. J/ sniegto atzinumu, kuru ir apstiprinājis ar savu zīmogu un parakstu.

No /pers. B/ liecībām, kuras viņš sniedza pirmstiesas izmeklēšanā, kuras tika pārbaudītas Kriminālprocesa likuma 501. panta 4. punkta kārtībā seko, ka nopratināts kā aizdomās turētais 2011. gada 9. februārī, viņš liecināja, ka 2010. gada 25. oktobrī ap plkst. 13.55, viņš pa Arhitektu ielu Daugavpilī, bez vadītāja tiesībām, jo tādu viņam nav, vadīja automašīnu "VW POLO". Iebraucot šīs ielas māju pagalmā viņu aizturēja policijas darbinieki. Pēc tam, viņš tika nogādāts pie narkologa uz ekspertīzi. Ekspertīzes rezultāti viņam kļuva zināmi tā paša gada decembrī, proti, automašīnas vadīšanas laikā viņš atradās narkotiskā reibumā. Atzīst, ka dažas dienas pirms automašīnas vadīšanas ir smēķējis marihuānu, bet tikai nelielā daudzumā. Izdarīto nožēlo un savu vainu atzīst pilnīgi (lietas 43. lapa).

Kā seko no 2011. gada 17. februāra apsūdzības izsniegšanas gaitas protokola, /pers. B/ saņēmis apsūdzības kopiju par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu paredzēta Krimināllikuma 262. panta otrajā daļā ir liecinājis, ka apsūdzības jēga viņam ir saprotama, savu vainu celtajā apsūdzībā viņš atzīst pilnībā, nožēlo (izdarīto), apstiprinot savas liecības, kuras sniedza 2011. gada 9. februārī (lietas 53. lapa).

Apsūdzētais/pers. B/ 2011. gada 31. martā Daugavpils tiesas sēdē atzina sevi par vainīgu daļēji atzīstot, ka ir, lietojis narkotiskās vielas, bet brīdī, kad vadīja automašīnu, narkotiskās vielas nelietoja.

Turklāt /pers. B/ vainu apstiprina arī pārbaudītie lietas materiāli:

- administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PA 406196, sastādīts 2010. gada 17. decembrī, no kura seko, ka 2010. gada 25. oktobrī ap plkst. 13.55 /pers. B/, /adrese/, vadīja automašīnu "VW POLO" reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, bez noteiktā kārtībā iegūtām transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, atrodoties narkotisko vielu iespaidā (ietekmē) (lietas 28. lapa);

- 2010. gada 25. oktobra Medicīniskas pārbaudes protokols Nr. 137 narkotisko, psihotropo un toksisko vielu ietekmes noteikšanai, no kura seko, ka /pers. B/ norādītajā datumā plkst. 20.00 tika konstatētas sekojošais somatoveģetatīvais stāvoklis: sejas āda bāla, acu zīlītes paplašinātas ar vāju reakciju uz gaismu, ir roku pirkstu, plaukstu trīce. Pats apsekojamais ir sniedzis ziņas par marihuānas lietošanu (protokola 30. punkts). No laboratoriskiem izmeklēšanas rezultātiem seko, ka /pers. B/ asinīs ir atrasta hašiša (marihuāna), urīnā metamfetamīns. Slēdzienā norādīts, ka ir konstatēta narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekme (lietas 16. lapa);

- ziņojums, no kura seko, ka saskaņā ar CSDD datiem /pers. B/ noteiktā kārtībā nav ieguvis transportlīdzekļa vadīšanas tiesības (lietas 34. lapa);

- Latgales reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas biroja vecākā inspektora A.Larionova ziņojums, no kura seko, ka 2010. gada 25. oktobrī, viņš, pildot savus dienesta pienākumus, ap plkst. 13.55 redzēja, ka /pers. B/ mājas Arhitektu ielā, Daugavpilī pagalmā vadīja automašīnu, un tika aizturēts (lietas 8. lapa).

Izvērtējot iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka /pers. B/ vaina viņam celtajā apsūdzībā ir pierādīta pilnīgi un tiesa atzīst, ka iegūtie un pārbaudītie pierādījumi novērš saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu viņam inkriminētajā noziegumā, kas paredzēts Krimināllikuma 262. panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013. gada 31. martam), kā arī par viņam celtās apsūdzības pamatotību.

Savu secinājumu tiesa pamato ar zemāk norādīto.

Ar liecinieku /pers. N/, /pers. G/, /pers. H/ liecībām un policijas darbinieka /pers. O/ ziņojumu pierādīts fakts, ka 2010. gada 25. oktobrī plkst. 13.55 Daugavpilī, Arhitektu ielas māju pagalmā /pers. B/ vadīja automašīnu „VW POLO", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, bez noteiktā kārtībā iegūtām transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām. Tika aizturēts un līdz attiecīgas medicīniskas pārbaudes veikšanai atradās policijas uzraudzībā.

Šo faktu atzina arī pats apsūdzētais.

Ar liecinieku /pers. J/ un /pers. K/ liecībām, kā arī ar Medicīniskas pārbaudes protokolu Nr. 137 narkotisko, psihotropo un toksisko vielu ietekmes noteikšanai (turpmāk Protokols), pierādīts fakts, ka 2010. gada 25. oktobrī plkst. 20.00, tas ir, apsekošanas brīdī, /pers. B/ atradās narkotisko vielu ietekmē, kas pēc medicīniskām indikācijām, nepieļāva transportlīdzekļa vadīšanu. Medicīniskā pārbaude ir veikta atbilstoši Ministru kabineta 2008. gada 2. jūnija noteikumu Nr. 394 Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtības 16. punkta prasībām un sastāvēja no narkotisko, psihotropo, toksisko vielu vai medikamentu lietošanas fakta pārbaudes pēc pārbaudāmās personas vārdiem; ārējā izskata (tai skaitā miesas bojājumu esības vai neesības), psihiskā un emocionālā stāvokļa, uzvedības, runas, veģetatīvi somatiskā stāvokļa un kustību koordinācijas pārbaudes; narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu lietošanas fakta konstatēšanas, veicot asins, urīna laboratoriskus izmeklējumus. Pārbaudes rezultātu un atzinumu ierakstīšanas pārbaudes protokolā.

Faktu par narkotisko vielu – marihuānas lietošanu, pirms transportlīdzekļa vadīšanas, atzina arī pats apsūdzētais /pers. B/: pirmstiesas izmeklēšanā; medicīniskās apsekošanas laikā, sniedzot paskaidrojumus narkologam /pers. J/; tā arī tiesā.

Ar ziņojumu no CSDD datu bāzes pierādīts fakts, ka /pers. B/ nav noteiktā kārtībā ieguvis transportlīdzekļa vadīšanas tiesības.

Šo faktu atzina arī pats apsūdzētais.

Tiesu debatēs aizstāvība lūdza tiesu apsūdzēto /pers. B/ attaisnot, uzskatot, ka viņa vaina celtajā apsūdzībā, nav pierādīta zemāk norādīto apsvērumu dēļ.

Aizstāvība uzskatīja, ka 2010. gada 25. oktobra Medicīniskas pārbaudes protokols Nr. 137 narkotisko, psihotropo un toksisko vielu ietekmes noteikšanai ir izslēdzams no pierādījumiem, jo :

- kļūdaini aizpildīts šī protokola 7. punkts, kur norādīts apsūdzētā vārds, bet ne tās personas vārds, kura veica medicīnisko pārbaudi un tādā veidā nav zināma tā persona, kura veica medicīnisko pārbaudi;

- medicīniskās pārbaudes atzinums neatbilst Ministru kabineta 2008. gada 2. jūnija noteikumu Nr. 394 Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtības 27. punkta prasībām, kuras nosaka, ka ar atzinumu ir nosakāms iespaids, savukārt šajā gadījumā atzinumā ir izmantots termins - ietekme;

- medicīniskā pārbaude veikta neievērojot Ministru kabineta 2005. gada 11. janvāra noteikumu Nr.15 Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids 4. punkta un 14.2. apakšpunkta prasības, kuras nosaka, ka attiecīgo personu divu stundu laikā jānogādā ārstniecības iestādē medicīniskās pārbaudes veikšanai, bet /pers. B/ tika apsekots ar 4 stundu nokavējumu.

Aizstāvības ieskatā, izslēdzot minēto pierādījumu, nav pierādāma apsūdzētā vaina Krimināllikuma 262. panta otrās daļas paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, un tāpēc viņš ir jāattaisno.

Izvērtējot iepriekš minēto, tiesa secina, ka nav apstrīdami aizstāvības norādītie fakti, bet ir jāvērtē, vai tie rada aizstāvības norādītās sekas.

Tas ir, vai Medicīniskas pārbaudes protokols Nr. 137 atbilst Kriminālprocesa likuma 127. panta pirmās un otrās daļas noteiktajam. Proti, ka pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai, un, ka kriminālprocesā kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem.

Tiesa uzskata, ka trūkums, ka kļūdaini aizpildīts Protokola 7. punkts, kur norādīts apsūdzētā vārds, bet ne narkologa /pers. J/ vārds, ir novērsts tiesu izmeklēšanas laikā nopratinot pašu /pers. J/ un liecinieku /pers. K/, secinot, ka ir notikusi pārrakstīšanās kļūda, kura neradīja tās pielaišanas brīdī, kā arī lietas iztiesāšanas gaitā, kādas saprātīgas šaubas par šī Protokola autentiskumu. Pati par sevi konstatētā pārrakstīšanās neietekmē šī rakstiskā dokumenta atbilstību Kriminālprocesa likuma 127. pantā norādītām prasībām attiecībā uz pierādījumiem.

Kriminālprocesa likuma 128. pants nosaka, ka pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Tiesa izvērtējot minēto Protokolu, atbilstoši norādītās likuma normas prasībām, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtās un augstāk izklāstītās ziņas un ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā, uzskata, ka lietas iztiesāšanas gaitā ir konstatēta tāda Protokolā saturošās ziņas patiesuma pakāpe, un tās ticamība, kura nerada pamatotas šaubas tam, ka /pers. B/ ir atradies narkotisko vielu *ietekmē* vadot transporta līdzekli, tas ir tādā stāvoklī, kā tas ir norādīts krimināllikuma 262. panta otrās daļas dispozīcijā, proti, atrodoties narkotisko vielu *ietekmē*.

Kriminālprocesa likuma

129. pants nosaka, ka pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto kriminālprocesu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina kriminālprocesā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību.

Tiesa izvērtējot minēto Protokolu, atbilstoši norādītās likuma normas prasībām, uzskata, ka lietas iztiesāšanas gaitā ir konstatēts, ka Protokols ir attiecināms kriminālprocesam /pers. B/ apsūdzībā un tieši apstiprina pierādāmo faktu, ka apsūdzētais ir lietojis narkotiskās vielas pirms transportlīdzekļa vadīšanas un to ietekmē vadījis transportlīdzekli.

Kriminālprocesa 130. panta otrā daļa nosaka, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas:

1) izmantojot vardarbību, draudus, šantāžu, viltu vai spaidus;

2) procesuālajā darbībā, ko veikusi persona, kurai saskaņā ar šo likumu nebija tiesību to veikt;

3) pieļaujot šajā likumā īpaši norādītos pārkāpumus, kas liedz konkrētā pierādījuma izmantošanu;

4) pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus.

Šajā konkrētajā gadījumā attiecībā uz Protokolu nepastāv iepriekš norādītie likuma normā nosacījumi.

Šā likuma panta trešajā daļā ir noteikts, ka ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu, vai, ja to ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas.

Tiesa izvērtējot minēto Protokolu, atbilstoši norādītās likuma normas prasībām, uzskata, ka Protokols ir izmantojams kā ierobežoti pieļaujams, jo pieļautie procesuālie pārkāpumi nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu, un to ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas.

Proti, nav kādu saprātīgu šaubu tam faktam, ka transportlīdzekļa vadīšanas laikā apsūdzētais bija narkotisko vielu ietekmē, un šīs ziņas ir patiesas, turklāt to ticamību apstiprina arī pārējās procesā iegūtās ziņas. Lecinieku liecības, /pers. B/ liecības pirmstiesas izmeklēšanas laikā un tiesā, krimināllietas materiāli to kopumā.

Turklāt aizstāvība norādīja tikai uz Protokolā pieļautiem formāliem pārkāpumiem, bet nenoliedza pašas ziņas, par to, ka /pers. B/ atradās narkotisko vielu ietekmē automašīnas vadīšanas laikā.

Tādā veidā Protokols, tiesas ieskatā, ir atzīstams par ticamu, attiecināmu, ierobežoti pieļaujamu, un izmantojamu kriminālprocesā kā pierādījums.

/pers. B/ agrāk ir sodīts:

- ar Daugavpils tiesas 2008. gada 30. maija spriedumu par noziedzīgu nodarījumu pārredzētu Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem nosacīti ar pārbaudes laiku uz 6 mēnešiem, ar Daugavpils tiesas 2008. gada 14. novembra lēmumu pārbaudes termiņš tika pagarināts par vienu gadu, ar Daugavpils tiesas 2009. gada 9. jūnija lēmumu nolemts spriedumu – brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem /pers. B/ izpildīt. 2009. gada 20. jūnijā /pers. B/ tika ievietots Daugavpils cietumā soda izciešanai;

- ar 2011. gada 17. februāra Krāslavas rajona tiesas spriedumu par noziedzīgu nodarījumu paredzētu Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā, piemērojot krimināllikuma 51. panta pirmās daļas nosacījumus ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2010. gada 3. martā no Daugavgrīvas cietuma (lietas 60. lapa, 105.-113. lapa).

Psihiatra uzskaitē /pers. B/ nesastāvēja (lietas 74. lapa).

Kā seko no 2011. gada 10. oktobra izziņas, /pers. B/ mācījās /iestāde/no 2010. gada 1. septembra līdz 2010. gada 4. novembrim (lietas 94. lapa).

Ar 2011. gada 9. februāra lēmumu un tās pašas dienas protokolu konstatēts, ka /pers. B/ mantas, uz kuru ir uzliekams arests, nav (lietas 45.-46. lapa).

Apsūdzētā/pers. B/ atbildību mīkstinošus apstākļus tiesa nekonstatē.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. punktu tiesa par apsūdzētā /pers. B/ atbildību pastiprinošu apstākli atzīst to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

Nosakot sodu apsūdzētajam /pers. B/, tiesa vadās no Krimināllikuma 35. panta un 46. panta.

Krimināllikuma 35. pantā ir noteikts, ka Krimināllikumā paredzētais sods ir piespiedu līdzeklis, ko personai, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, šā likuma ietvaros valsts vārdā piespriež tiesa vai likumā paredzētajos gadījumos nosaka prokurors, sastādot priekšrakstu par sodu. Soda mērķis ir: 1) aizsargāt sabiedrības drošību; 2) atjaunot taisnīgumu; 3) sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu; 4) resocializēt sodīto personu; 5) panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Krimināllikuma 46. pantā ir noteikts, ka sods nosakāms tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcija, ievērojot šā likuma vispārīgās daļas noteikumus. Nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību. Nosakot soda mēru, ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta otro daļu (uz noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdi) apsūdzētais /pers. B/ izdarīja kriminālpārkāpumu.

Nosakot sodu, un tā apmēru apsūdzētajam /pers. B/, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu – transportlīdzekļa vadīšana narkotisko vielu ietekmē; tā smagumu – ir izdarīts kriminālpārkāpums; radīto kaitējumu – pastāvēja reāls apkārtējo cilvēku un materiālo vērtību apdraudējums vadot transportlīdzekli narkotisko vielu ietekmē; to, ka apsūdzētā atbildību mīkstinošus apstākļus tiesa nav konstatējusi, ir konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis; vainīgā personību - agrāk vairākkārt sodīts ar brīvības atņemšanu; uz jauna noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdi sodāmība netika dzēsta, vai ar likumu noteiktā kārtībā noņemta; iepriekš piespriestais nosacītais sods brīvības atņemšanas veidā izrādījās neefektīvs, notiesātais neievēroja nosacītā soda izciešanas nosacījumus, tika pagarināts pārbaudes termiņš, kas arī neietekmēja šīs personas uzvedību, līdz ar ko, brīvības atņemšanas sods tika reāli izpildīts.

Nosakot sodu un tā apmēru par inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, tiesa ņem vērā arī to, ka /pers. B/ pārkāpa izraudzīto viņam drošības līdzekli, izvairījās no lietas iztiesāšanas tiesā, tika izsludināts meklēšanā, un viņa atrašanās vieta nav zināma.

Iepriekš minētais liecina par /pers. B/ noturīgu tieksmi izdarīt noziegumus, ar to ignorējot, kā atsevišķu cilvēku, tā arī sabiedrības likumīgās intereses un pastāvošos likumus, izvairīties no atbildības par nodarīto.

Tāpēc tiesa uzskata, ka norādītajos apstākļos, lai nodrošinātu un izpildītu Krimināllikuma 35. pantā un 46. pantā noteikto, sodam /pers. B/ ir jābūt reālas brīvības atņemšanas veidā, jo tikai tādā veidā varētu sasniegt soda mērķi un pašu sodu izpildīt. /pers. B/ ir atņemamas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, kā to paredz Krimināllikuma 262. panta otrās daļas sankcija. Tiesa mantas konfiskāciju nepiemēro, jo /pers. B/ arestam pakļauta manta pirmstiesas izmeklēšanā un iztiesāšanā netika konstatēta.

Turklāt tiesa, nosakot sodu apsūdzētajam, ņem vērā arī 2012. gada 13. decembra Krimināllikuma grozījumu Pārejas noteikumu 4. punktu un 6. punktu, kuros noteikts, ka personas, kuras, noziedzīgu nodarījumu izdarījušas, līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai (2013. gada 1. aprīlim), sodāmas saskaņā ar tām Krimināllikuma normām, kuras bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā, ņemot vērā, ka maksimālais soda apmērs vai laiks nedrīkst pārsniegt maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēts pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas, kurā noteikts, un ja par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, nosakot brīvības atņemšanas sodu.

Turklāt tiesa, izvērtējot iepriekš minēto, uzskata, ka apsūdzētais /pers. B/ nav pildījis savus procesuālos pienākumus, bet tos pārkāpis un ignorējis, tādā veidā vilcinot kriminālprocesu, pretdarbojoties efektīvai Krimināllikuma normu piemērošanai un krimināltiesisko attiecību taisnīgai noregulēšanai. Proti, pārkāpa 2011. gada 9. februārī pirmstiesas izmeklēšanā piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā dzīves vietā un aizliegumu izbraukt no valsts, 2011. gada 3. oktobrī neieradās uz tiesas sēdi, sakarā ar ko, viņš tika izsludināts meklēšanā, un viņa atrašanās vieta nav zināma.

Tiesa uzskata, ka pie augstāk izklāstītiem apstākļiem, nav pamata piemērot /pers. B/ Krimināllikuma 49.[1] panta nosacījumus, jo tiesa nekonstatē to, ka nav ievērotas personas tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, bet krimināllietas izskatīšanas ilgums ir paša apsūdzētā rīcības rezultāts.

Lietisko pierādījumu un materiālās kaitējuma kompensācijas nav.

Lietas iztiesāšanas laikā apsūdzētā /pers. B/ aizstāvībai, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 83. panta trešo daļu, kura nosaka, ka iztiesāšanas laikā aizstāvja piedalīšanas ir obligāta, ja lieta tiek skatīta apsūdzētā prombūtnē *(in adsentia),* tika pieaicināts zvērināts advokāts, kam saskaņā ar Ministru kabineta 2009. gada 22. decembra noteikumiem Nr.1493 „Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru, atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksas kārtību" pienākas samaksa par juridisko palīdzību EUR 232,67 kopējā apmērā, kas veicama no valsts līdzekļiem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas 4. punktu samaksa advokātam, kad izdevumus par juridisko palīdzību sedz no valsts līdzekļiem, ir atzīstama par procesuāliem izdevumiem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368. panta pirmo daļu no apsūdzētā valsts labā piedzenami procesuālie izdevumi par aizstāvja piedalīšanos tiesas sēdēs.

Pamats /pers. B/ atbrīvošanai no samaksas par aizstāvja palīdzību nepastāv, tāpēc no viņa ir piedzenami procesuālie izdevumi valsts labā EUR 232,67 apmērā, un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 529. panta otro daļu, nosakot termiņu labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520., 521., 527.-529. pantu, tiesa

nosprieda:

/pers. B/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 262. panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013. gada 31. martam), un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 4 (četriem) mēnešiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 2 (diviem) gadiem.

Drošības līdzekli /pers. B/ atstāt apcietinājumu un soda izciešanas termiņu skaitīt no viņa faktiskā aizturēšanas laika.

Piedzīt no /pers. B/ valsts labā procesuālos izdevumus par aizstāvja palīdzību EUR 232,67 (divi simti trīsdesmit divi *euro* 67 centi) apmērā, nosakot termiņu labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā Latgales apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību vai protestu Daugavpils tiesā.

/pers. B/ var pārsūdzēt nolēmumu augstākas instances tiesā apelācijas vai kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no dienas, kad saņemta nolēmuma kopija. No brīža, kad tiesa saņēmusi sūdzību, notiesātais iegūst apsūdzētā statusu un visas apsūdzētā tiesības, pirmās instances tiesas tiesnesim lemjot jautājumu par nolēmuma izpildes apturēšanu un drošības līdzekļa piemērošanu.